

12.3.58, יום ד'

אחרי התרגיל הרגיל (הפעם נשימה של יוגה) עם ס.פ. בא אצלי דר. יוסף

נדבך (איש אצל) מטעם "בצרון" באר"ב. עומדים להוציא חוברת מוקדשת אלי
והוא בא לשוחח אהי על כמה שאלות בשביל בצרון. אחד האורחים (הורבוליישה)
ראו הצבא והישובים והילל אותם, אבל קבע שאין זה מהו מיוחד לישראל.
אין עדיין רוח. אמרתי לו שאיני מכיר ברוח כדבר נפרד לגמרי מהחומר,
ואמנם היילי ישראל נראים כהיילי אנגליה, והכפרים שלנו - נניח - ככפרים
של אנגליה, אבל בלי רוח גדולה לא היו אלה נוצרים אצלנו מכוחות שלא
עבדו ולא נלחמו דורות - במשך זמן קצר, בעת שבאנגליה כל זה נעשה במשך
מאות שנים. בנוער יש יותר בוחר מאד בכל הדורות הקודמים, אם כי הנוער
הישראלי שונה מהדורות הקודמים, ולא בכולם כמובן יש רוח, אבל הרוח
עכשו ממלם במעשים, ועדיין לא באו לידי ביטוי מפרומי ורעיוני, ואיני
רואה בכך אסון. לא השיקוף הספרותי - אלא המציאות החדשה שאנו יוצרים
הוא החידוש הגדול, והביטוי יבוא בזמנו. הוא התחייב להראותנו תמצית
השיחה לפני היטלחה לבצרון.

- הקוע הביא לי הערות למכתבי אורוטיה והמרשילר ומחר יביא לי
שיוטה של השובה.

- הרופא שטיין (מומחה לעינים) בדק עיני לאח"צ, ומצא שאין סימן של
סקלרוס בורדי העינים. לדבריו זה מחחיל כרגיל בשנות הששים, אבל למעמים
אין זה בא לפני שמונים, אמר שאני יכל לעמוד על הראש ואין השט של
התפקעות הורידים. שוחחנו על יוגה. הוא מחיחס בספקנות לעלילות היוגה
בחודו.